

Αἰφνης ἐκίνησε τὴν χεῖρα ἀποτόμως, ἐπληξε διὰ τῆς παλάμης τὸ γόνυ του, αἱ παρειαὶ τοῦ ἡρυσθίασαν ὑπὸ χάρης, καὶ ἀνεφώνησεν ἔνθους :

— Ὁ κλιβανός μου μὲ τὰ κυκλοφοροῦντα βέμματα τοῦ ἀέρος θὰ θερμαίνεται μὲ εἰκοσιπέντε τοῖς, ἑκατὸν οἰκονομίαν, καὶ θὰ καίῃ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα, ὅλας τὰς ὕλας αἱ ὁποῖαι τῶρα μένουσιν ἀχρηστοί... Ἄ! Ἄ! Μαλεζῶ, ἐδῶ σε θέλω!.. Εἶνε αὐτόχρημα χρυσωρυχεῖον!

Ἡ θεὰ Ἰσabal συνωρυώθη καὶ σταυρώσασα τὰς χεῖρας ἀνεφώνησεν :

— Ἀδελφέ μου, εἶνε τῶρα ἡ δεκάτη φορὰ που ἀνκαλύπτεις τὴν *Kalioforian*!

— ὦ! τῶρα πλέον «πᾶν τὰ ψεύματα», ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ ἐφευρέτης. Διότι ἡ ἐφευρεσίς μου θεραπεύει ἀνάγκην ἀναπόφευκτον. Ἡ τιμὴ τῆς καυσίμου ὕλης πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι ὁσημέρκι ὑψοῦται. Ἀλλὰ μὲ τὸ σύστημα μου οἱ ἀνθρώποι γίνονται ἂν οὐχὶ περιττοί, ἀλλὰ τοῦλάχιστον εὐκόλως δύνανται νὰ ἀντι-κατασταθοῦν διότι εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ καύσῃ πελεκουδία, ἀχυρὰ βρεγμένα, φύλλα σάπια κοκκινογουλίων, ζαχαροκάλαμα... Καταλαμβάνετε λοιπὸν τὴν σπουδαίότητα τοῦ πράγματος. Αἱ ἀπεργίαι αἱ συμβαίνουσιν συχνὰ πυκνὰ εἰς τὰ ἀνθρωποκωρυεῖα δὲν θὰ ἔχουν κανέν δυσάρεστον ἀποτέλεσμα, καὶ δὲν θὰ διακινδυνεύῃ πλέον ἕνεκα τῶν ἀπεργιῶν ἡ παγκόσμιος βιομηχανία. Εὐθὺς καθὼς λάβω τὸ πρό- νόμιον καὶ γινῶ πτυχιούχος, θὰ σπεύσουν νὰ συμφωνήσουν μετ' ἐμοῦ τὰ μεγάλα μηχανουργεῖα τῆς ὑψηλίου. Καὶ τὸ εἰσό- δημα εἶνε σημαντικώτατον καὶ ἀσφαλές- στατον. Εἶμαι τόσον βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας, ὥστε καὶ τὸ ὄνομά μου δὲν θὰ ἐδυσκολευόμην νὰ δώσω καὶ εἰς αὐ- τὴν τὴν ἐπιχείρησιν, ἂν ἡ χρειαὴ τὸ κα- λῆσῃ.

Ἀδελφέ μου, ἄνθρωπος ἐργεῖται εἰς ἐργεῖαν δὲν εἶνε κύριος νὰ μεταχειρίζεται τὸ ὄνομά του ὅπως θέλῃ, εἶπεν ἡ γηραιὰ κόρη, διακρίπτουσα μετὰ τραχύτητος τὸν μαρκήσιον.

Ἀλήθεια, εἶπε σοβαρῶς ὁ μαρκή- σιος. Τὸ ὄνομα ἀνήκει εἰς ὅλους ὅσοι το εἶχον πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὀφείλω νὰ το μετα- δώσω εἰς τοὺς ἀπογόνους μου ἀκηλίδω- τον... Ἀλλὰ πιστεύσέ με, θεῖσα, ὅτι δὲν δὲν θὰ πάθῃ καὶ τίποτε, ἐὰν ἐγὼ προσ- θέσω εἰς αὐτὸ τὴν τιμὴν τόσον ὠραίας βιομηχανικῆς κατακτῆσεως.

Εἰξεύρεις, ἀδελφέ μου, ἀπὸ πολλὴν καιρὸν τί ἰδέαν ἔχω διὰ τὰς ἐπιστημονι- κάς ἐρέγας σου. Ἀνθρώπος ὥσπερ καὶ σὲ δὲν ἔχει νὰ κερδίσῃ τίποτε, καὶ ἔχει νὰ χάσῃ τὰ πάντα εἰς αὐτὰς τὰς χρονοσυν- τικὰς ἐργασίας.

Ἀλλὰ, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος μει- δῶν, καὶ ὁ Λουδοβίκος ὁ δέκατος ἔκτος ἦτο σιδηρουργός.

Καὶ εἶδες δὲ τί ὠραία που ἐπέτυχες! ἀνεφώνησε πνευματικῶς ἡ θεὰ Ἰσabal.

Τοῦλάχιστον δὲν φρονεῖς ὅτι θὰ ἀ- ποθάνω εἰς τὴν λαμπρότητον.

— Ἄ, ὅχι! θὰ ἀποθάνῃς εἰς τὴν ψέ- νιν ψάθην.

Ἡ Ἀντωνία ἐλθοῦσα πλησίον τῆς θεῖας ἔψκυσε τὸν τράχηλόν της ἐλαφρὰ καὶ ἐψι- θύρισε :

Μὴ δά, θεῖσα μου, μὴ τον πικραί- νετε τὸν πατέρα μου.

— Ἐλα! ἔλα!! ἔλα!! κόλακα! ἀνε- φώνησεν ἡ γηραιὰ κόρη καὶ αἱ τρίχες τοῦ γενείου της ἠρθώθησαν ὥς τοῦ ἀκανθοχοί- ρου. Ἀμ! τάχα καὶ σὺ δὲν εἶσαι παιδί τοῦ πατέρα σου;... Ἀντὶ νὰ τὸν κατα- κρίνῃς, τὸν ἐνθαρρύνεις... Καὶ «ὁ Θεὸς νὰ μὲ βγάλῃ ψεύτρα», θὰ τον ἰδοῦμεν Ἀντωνία μου, ἔξαφνα καμμίαν ἡμέραν νὰ κυλίσται ἐπάνω εἰς τὴν κοπρίαν ὡσὰν τὸν Ἰὼρ τὸν πολὺ ἄθλιον... Τὸ κάτω- κάτω τῆς γραφῆς, ἀδελφέμου, κάμε ὅ τί σε φωτίσῃ ὁ Θεός... Νὰ τον ἐδῶ, τὸν βλέ- πεις τὸν κύριον Μαλεζῶν; καὶ θὰ θέλῃ νὰ σε ὁμιλήσῃ διὰ τὰς ὑποθέσεις σου... Ἀκουσέ τον καὶ προσπάθησε νὰ ὠφελη- θῇς ἀπὸ τὰς γνώμας του.

Ὁ Ροβέρτος ἀκούσας τὴν λέξιν «ὑπο- θέσεις» ἀπεχώρησεν, ὁ δὲ μαρκήσιος ἀπο- βλέψας πρὸς τὸν συμβολαιογράφον μει- δῶν καὶ γαλήνιος, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς θυγατρὸς του καὶ εἶπεν ἀμελῶς πως καὶ ὠπευτικῶς :

[Ἐπεταί συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOSBY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΚΣ'

Ὁ Πιεδούσης εἶχε τὴν χεῖρα εὐκίνη- τον καὶ τὸ βλέμμα ταχύ. Πικρετήρησεν ἀμέσως τὴν ὁμοιότητα, ἐξήτασε τὴν εἰ- κόνα μετὰ προσοχῆς καὶ συγκεκινημένος, ἀνέκραξε δὲ ὠχρίων ἐκ τῆς χάρης :

— Αὐτὴ εἶνε!

Ὅντως, αὐτὴ ἦτο, καὶ ὅστις εἶδεν ἐφ' ἅπαξ μόνον τὸ πτώμα τῆς δολοφονηθεί- σης γυναίκος οὐδόλως ἠδύνατο πλέον νὰ ἀμφιβάλλῃ. Ἡ φωτογραφία, ἐλλείψει ἄλ- λου πλεονεκτήματος, κέκτηται τοῦλά- χιστον τὴν δύναμιν ν' ἀπεικονίζῃ ἀκρι- βῶς, λεπτομερῶς, δουλικῶς, οὕτως εἶπεν, τὰ παριστανόμενα ἀντικείμενα. Δὲν ἀπο- δίδει σχεδὸν πάντοτε καλῶς τὴν φυσιο- γνομίαν, ὅπως τὰ χαρακτηριστικά, ἐν τῇ περιπτώσει ὅμως ταύτῃ τὸ κολλόδιον εἶχε κάμει θαύματα.

Τὸ θελκτικὸν πλάσμα, ὅπερ ἔκει- το βήματά τινα μακράν, ἐπὶ μαρμαρί- νης κλίνης, ἀνέζει καθ' ὁλοκληρίαν ἐν τῇ διὰ μιᾶς ἡλικιᾶς ἀκτίνος χαραχθείσῃ εἰκόνι.

Ἦτο τὸ ἐπιχαρίτως στρογγύλον μέτω- πόν της, ἡ βοστρυχώδης κόμη της, τὰ

μειδιῶντα χεῖλη της, οἱ μεγάλοι ὀφθαλ- μοὶ της μὲ τὰς τοξοειδεῖς ὀφρὺς της, τὸ μικρὸν μέλαν σημεῖον, ὅπερ ἔφερε κατ' ὀφ- τῆς ἀριστερᾶς παρειᾶς καὶ τὸ κυριώτερον πάντων, ἡ ἀρρητος ἔκφρασις ἡδύτητος, ἡ- τις ἦτο τὸ χαρακτηριστικὸν γνῶρισμα τοῦ ἀγγελικοῦ τούτου προσώπου. Ὡς εἰ- ῆθελε δὲ τὸ θυμὸν, ὑπέκρινεν εἰς μυστηριώδεις τι προαίσθημα, νὰ χορηγήσῃ εἰς τὴν δι- καιοσύνην τὰ μέσα, ἵνα ἐκδικήσῃ τὸν θάνατόν της, ἐφωτογραφηθῇ κατ' ἡμέραν πρὸ τραπέζης, ἐφ' ἧς ἦσαν ἐξῆπλωμένα καὶ τοποθετημένα κατὰ σειρὰν καὶ συμ- μετρικῶς παιγνιόχαρτα, καὶ κρατοῦσα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἄνθος, διὰ δὲ τῆς ἑ- τέρας δάμαν πίκας, ἵνα τοποθετήσῃ αὐ- τὴν ἐφ' ἐνὸς βαλλή, ἐν ἐνὶ λόγῳ ρίπτουσα πασιέντσαν, ὡς κατὰ τὴν ὀλεθρίαν ἐσπέ- ραν, καθ' ἣν συνέλαβεν αὐτὴν ὁ δολοφό- νος ἀπησχολημένην εἰς τὴν διασκέδασιν ταύτην, τὴν τοσοῦτ' ὑποσφιλῇ εἰς τοὺς ἐρωτολήπτους.

Ὅταν ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ἀνεκά- λυψε τὴν Ἀμερικὴν θὰ ἠσθάνητο ἀναλό- γους συγκινήσεις πρὸς ἐκείνους, αἵτινες συνετάραξαν τὸν Πιεδούσην, καθ' ἣν στιγ- μὴν ἐπίστευσεν ὅτι προνοιακὴ τύχη ἤρ- χετο ἵνα παρὰδῶν αὐτῷ τὸν ἔνοχον, διότι οὐδόλως ἀμφέβαλλεν ὅτι ὁ κοινὸς οὗτος λωποδύτης δὲν ἦτο ὁ δολοφόνος, ἡ τοῦλάχιστον εἰς ἐκ τῶν συνενόχων τοῦ δολοφόνου. Ἡ κατοχὴ τῆς εἰκόνος ἦτο καταφανὴς ἐνδείξις. Ἀλλως τε ἡ γυνὴ τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλὲτ ἦτο Ἀγγλίς, καὶ ὁ λωποδύτης ἐκεῖνος ἤρχετο προφανῶς ἐξ Ἀγγλίας.

Ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ, ἑξαλλος χα- ρᾶς, εἶχεν ἤδη λησμονήσει τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν μαλακὸν πῖλον, καὶ ἐσκέπτετο μόνον πῶς νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς συλλή- φεως τοῦ αἰχμαλώτου αὐτοῦ. Ἀλη- θῶς δ' εἶπεν, οὐδόλως μάλιστα ἐπεθύμει νὰ συμμερισθῇ μετ' ἄλλων τὴν τιμὴν τῆς συλλήψεως ταύτης. Ἐκεῖνο, ὅπερ ἐσκό- πηεν μόνον νὰ κάμῃ, ἦτο νὰ καταστήσῃ συμμέτοχον, ἐν ἐλαχίστῳ ὅμως μέτρῳ, τὸν σύντροφόν του Πήγασην.

Ὅσον δ' ἀφώρα νὰ τρέξῃ εἰς τὴν Διεύ- θυνσιν ἢ παρὰ τῷ κυρίῳ Τολβιάκ, ὅπως ἀναγγεῖλῃ τὸ εὐρημά του, δὲν εἶχε πρὸς τοῦτο τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν, καὶ ἦτο ἀποφασισμένος νὰ μὴ εἰδοποιήσῃ τοὺς προϊσταμένους του, πρὶν ἢ λάβῃ πλήρη τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἐνόχου.

Ὁ Πιεδούσης ὤφειλε καὶ τὴν ὑπόλη- φίν του νὰ ἐπανορθώσῃ, καὶ τὸ ὑποσχε- θέν χιλιάφραγκον χαρτονομίσμα νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ κυρίου Τολβιάκ. Δὲν ἤθελε ν' ἀπολέσῃ τὴν εὐκαιρίαν, ἵνα καὶ τὴν εὐ- νοίαν τῶν προϊσταμένων του ἐπανακτήσῃ καὶ μικρὰν εἰς τὰ τέκνα του κληρονο- μίαν ἀφήσῃ.

Ἴνα ὅμως ἐξασφαλίσῃ ἐκ' αὐτῷ τὴν ὠ- φείλειαν τῆς εὐτυχούς ταύτης συναντή- σεως, ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη ὁ Πιεδούσης νὰ ἐνεργήσῃ αὐθωρεῖ, ἄνευ χρονοτριβῆς, καὶ ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατόν, ἄνευ μαρτύ- ρων, καθόσον ἄπλοῦς ἀστυνομικὸς ὑπάλ- ληλος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κατὰσχῃ

τὰ πράγματα τοῦ συλληφθέντος ἀνθρώπου.

Ὁ ἄρχιεὺς, δὴ ὁ Πήγασος εἶχε συλλάβει ἐπ' αὐτοφώρῳ κλέπτοντα, ἐμελλεν ἀναγκαιῶς νὰ διέλθῃ ὅλους τοὺς συνήθεις σταθμούς τοῦ δρόμου τοῦ Ποασύ, τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν πρῶτον, εἴτα τὸ κρατητήριον, καὶ κατὰ τρίτον λόγον τὸ Μαζάς.

Ἐρευνῶν τὰ θυλάκια τοῦ κακούργου, ὁ Πιεδούσης εἶχεν ἤδη ἐξέλθει τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων του, ὥρειλε δέ, ὅπως εἶνε ἐν τάξει, νὰ ἐπαναθῇ τὸ χαρτοφυλάκιον εἰς τὸ θυλάκιον ἐξ οὗ τὸ ἐξήγαγε, καὶ ν' ἀφήσῃ τὴν φροντίδα εἰς τὸν δεσμοφύλακα νὰ ἐξετάσῃ τὸ περιεχόμενον.

Ὁ Πιεδούσης ὅμως δὲν ἐννόει νὰ ἐνεργήσῃ οὕτως, καθόσον μᾶλλον ἢ σπουδαιότης τῆς ὑποθέσεως ἐδικαιολογεῖ τὴν παρὰ τὸν κανονισμὸν.

— Τὸν ἐσυλλάβετε ἔπειτα ἀπὸ τὴν καταγγελίαν κανενὸς ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἐκλεψεν; ἠρώτησε τοὺς κλητῆρας.

— Ὅχι, ὁ σύντροφός σου τὸν τσάκωσε τὴν ὥρα ποῦ ἐγύρευε νὰ κλέψῃ μιὰ γυναικα, ἀπῆντησαν ταυτοχρόνως ἐκεῖνοι.

— Καὶ ὑπερασπίζετε τὸ σακοῦλί της, ἢ παλληγκαροῦ, προσέθεσεν ὁ Πήγασος. Ὁ Ἰγγλέζος ἔπεσε σὲ κακὰ χέρια.

— Καλά! πρέπει ὅμως νὰ εἶνε ἄλλοι, οἱ ὅποιοι δὲν ἦσαν ἐξυπονοῦν ὅταν αὐτὴν, καὶ ἀποδείξεις νὰ κάμψωσα πορτοφύλια, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε τὰ χρυσαφικά, ἐπανελάθεν ὁ Πιεδούσης. Κάμετέ μου λοιπὸν τὴν χάρι, σεῖς νὰ πᾶτε ἔξω νὰ πληροφορηθῇτε ἂν παραπονηταὶ κανεῖς. Θὰ εἰπῇτε εἰς ὅσους ἔχουν παράπονα ὅτι πρέπει νὰ παρυσιασθοῦν αὐριοὶ εἰς τὴν Διεύθυνσιν διὰ νὰ ζητήσουν ὅσα πράγματα τοὺς λείπουν. Ὡς τόσον ἐγὼ θὰ προσπαθῇω νὰ κάμω τὸν Goddam νὰ μιλήσῃ.

Οἱ κλητῆρες ἐξῆλθον, ἀφέντες προσωρινῶς τὸν λωποδύτην προφυλασσόμενον ὑπὸ τῶν δύο πρκατόρων. Ὁ γραφεὺς εἶχεν ἐξέλθῃ τοῦ γραφείου του, ἵνα ὑπάγῃ νὰ ἐξετάσῃ εἰς τὸ δωμάτιον, ἔνθα θέτουσι τοὺς νεκροὺς πρὶν τοὺς ἐκθέσωσι, τὰ χαρακτηριστικὰ σημεῖα πνιγμένου τινός, δὴ οἱ ὑπηρετοὶ εἶχον ἀπογυμνώσει.

Οὕτως, ὁ Πιεδούσης ἔμενε μόνος μετὰ τοῦ Πήγασου καὶ τοῦ λωποδύτου, οὐδεὶς δ' ἄλλος ἦτο τόσον ἐγγύς, ὥστε ν' ἀκούσῃ τὴν μέλλουσαν νὰ λάβῃ χώραν συνδιάλεξιν.

Ἦτο ἡ κτῆλληλος στιγμὴ διὰ τὴν μελετωμένην ἀπόπειραν.

Ὁ Πιεδούσης εἶδει τὴν εἰκόνα εἰς τὸν σύντροφόν του:

— Ὡ! ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Πήγασος.

— Τότε λοιπὸν τὴν ἐγνώρισες;

— Θέλει καί' ῥώτημα;

— Καὶ τί λέγεις γι' αὐτό;

— Ὅτι εἴμεθα βέβαιοι πῶς θὰ ἔχωμεν καλούτσικη ἀμοιβή, καὶ ὅτι ὁ Ἰγγλέζος θὰ κοντήνῃ εἰς τὴν πλατεῖα τῆς Ροκέτας. Ἀ! τὸν κατεργάρῃ! φαίνεται ὅτι δὲν ἐργάζεται μόνον εἰς τὰ πορτοφύλια. Ἀπὸ τὰ μούτρα του δὲν ἐπίστευα ποτέ ὅτι ἦτο τέτοιος.

Καθ' ὃν χρόνον οἱ δύο ἀστυνομικοὶ πράκτορες ἀντήλλασσον τὰς λέξεις ταύτας, κατ' ἐπιφάνειαν ἀσημαίνοντες, ὁ Ἀγγλος ἠκραζέτο προσεκτικῶς, καὶ τὸ ἤδη ἄχρουν πρόσωπόν του ἤρχισε νὰ ὠχρίσῃ ἐπαίσθητῶς. Τὸ ὑπὸ τοῦ Πιεδούσης ἐπινοηθὲν πείραμα ἐπέτυχε περισσότερον ἄφ' ὅ, τι ἤλπιζεν.

Διὸ ἔστι πρὸ τοῦ λωποδύτου, πρὸς δὴ εἶπε διὰ τόνου ξηροῦ:

— Σὺ, παστρικό μου, ἐννοεῖς τὴν Γαλλικὴν ὅπως ἐγὼ, καὶ θὰ γνωρίζῃς λοιπὸν διὰ τί πρόκειται. Ἄν ἦσουν μόνον κοινὸς κλέπτης θὰ ἐγλύτωνες μὲ τριῶν μηνῶν φυλάκισιν, ἀλλ' ἡ δουλειά σου εἶνε φανερά... σοῦ ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν θὰ κερδίσῃς ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους οὔτε τὰς ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις... καὶ θὰ πᾶς κατ' εὐθείαν εἰς τὴν καρμανιόλα... Ναί, παιδί μου, νά, σοῦ τὸ λέγω, θὰ σοῦ κόψουν τὸν λαιμό.

Ὁ Ἀγγλος δὲν ἐπρόφερε λέξιν, ἀλλὰ καθίστατο πελιδνός.

— Ἀκουσε, ἐπανελάθεν ὁ Πιεδούσης, δὲν εἶμαι κακὸς καὶ θέλω νὰ σοῦ δώσω μίαν καλὴν συμβουλήν! Μία μονάχα ἐλπίδα σοῦ μένει διὰ νὰ γλυτώσῃς, μία μονάχα... καὶ αὕτῃ εἶνε νὰ ὁμολογήσῃς... Εἰς τὸ ὕστερον, 'μπορεῖ νὰ μὴν ἔκαμνες τὴν δουλειά καὶ μόνος σου... διηγῆσου σ' ἐμέ πῶς ἔγινε καὶ ἂν εἶνε καὶ ἄλλοι εἰς τὴν δουλειά αὐτὴν εἰπέ τους... λόγον τιμῆς, θὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας τὴν εἰλικρίνειάν σου... οἱ ἔνορκοι δὲν εἶνε ἀπὸ μάρμαρον... καὶ μὲ ἓνα καλὸν δικηγόρον ἤμπορεῖς νὰ κάμῃς μόνον εἴκοσι χρῶνια.

Ὁ Ἀγγλος ἤκουε μεθ' ὅπου πεφοβισμένου. Ἐσίγα πάντοτε, ἀλλ' ἦτο δῆλον ὅτι ἐννόει κάλλιστα.

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ Πιεδούσης, ἀποφασίζεις; Σοῦ τὸ λέγω προτῆτερα, ὅτι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω, καὶ ὅτι θὰ σὲ στείλω εἰς μερικοὺς κυρίους ποῦ θὰ εὗρουν τὸν τρόπον νὰ σὲ κάμουν νὰ μιλήσῃς. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν θὰ εἶνε τὸ ἴδιον, καὶ εἶνε καλλίτερον, διὰ τὸ συμφέρον σου, νὰ ὁμολογήσῃς ἀμέσως.

— Νὰ ὁμολογήσω τί; ἠρώτησεν ὁ λωποδύτης, μετὰ προφορὰς ἀρκούντως ξεκινῆς.

— Τέλος πάντων! ἤρχισες νὰ γεννᾷς! τὸ ἔξωρα πῶς 'μιλεῖς Γαλλικά. Τώρα διηγῆσου τὴν ὑπόθεσιν.

— Τὴν γνωρίζεις ὅταν κ' ἐμένα, ἀφοῦ μ' ἐπίασες ἐπάνω στὴ δουλειά. Ἐκλεψα... αὕτῃ εἶνε ἡ δουλειά μου... Νά, σοῦ τὰ εἶπα ὅλα... εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν κόβουν τὸν λαιμὸ ἐκείνων ποῦ κλέβουν.

— Μὴ προσποιεῖσαι τὸν βλάκα. Δὲν πρόκειται γιὰ τὰ κλεμμένα 'ρολόγια καὶ μανδύλια... Νά, πρόκειται δι' αὐτό.

Ὁ Πιεδούσης εἶχε λάβει τὰς προφυλάξεις του, ἐδείκνυν ἀποτόμως τὴν φωτογραφίαν εἰς τὸν Ἀγγλον, ὅστις ἄφησε νὰ τῷ διαφύγῃ ἐν «Ἀό!» ὅλως βρετανικόν. Τὸ πρόσωπόν του δὲν ἐξέφραζε συγκίνησιν, ἀλλὰ μόνον ζωηρὰν ἐκπληξιν.

— Λέγε λοιπὸν! τὴν γνωρίζεις αὐτὴν

τὴν φωτογραφία; ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης θριαμβευτικῶς...

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἀγγλος, εἶνε ἡ φωτογραφία τῆς γυναικὸς ποῦ κοιμάται ἐπάνω εἰς τὴν πέτρα, νά, ἐκεῖ μέσα.

— Καὶ τὴν ὁποίαν ἐσκοτώσας ἐσύ; Ἐμπρός! πέ το γρήγορα! Αὐτὸ θὰ σ' ἐλαφρώσῃ.

— Ἐγὼ! Μονάχα ἐδῶ μέσα τὴν εἶδα 'ποθαμένην... ποτέ ὅμως δὲν τὴν εἶδα ζωντανήν.

— Ἀ! αὐτά, παιδί μου, δὲν θὰ μοῦ τὰ πουλήσῃς ἐμένα. Ἄν δὲν τὴν ἐβλεπες ποτέ, δὲν θὰ εἶχες τὴν φωτογραφία της εἰς τὸ πορτοφύλι σου.

— Τὸ πορτοφύλι ποῦ εὗρήκες ἐπάνω μου!; Αὐτὸ δὲν εἶνε 'δικό μου.

— Μπᾶ! καὶ τίνος εἶνε λοιπὸν;

— Εἶνε αὐτουνοῦ ποῦ τὸ εἶχε εἰς τὴν τσέπην τοῦ ρούχου του, ὅταν τοῦ τὸ ἐκλεψα.

— Δὲν τὸ ἐδικαιολόγησες ἄσχημα, κατεργαράκο μου, εἶπεν ὁ Πιεδούσης ὀλίγον ἀποθαρρυνθείς. Πρέπει ὅμως νὰ τὸ ἀποδείξῃς. Ποῦ τὸ ἐκλεψες! Πότε τὸ ἐκλεψες; καὶ ποῖος εἶνε ὁ ἀνθρωπος ποῦ τοῦ τὸ ἐκλεψες;

— Φορεῖ ἓνα φόρεμα ριγωτό, κασνὲ σκωτσέζικον, καπέλλο μαλακό, καὶ γάντια ἀπὸ καστόρε στακτί, ἀπῆντησεν ἄνευ δεισταγμοῦ ὁ λωποδύτης.

KZ'

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἀπάντησιν ὁ Πιεδούσης ἐρήγισεν καὶ ἔστρεψε τὸ πρόσωπον. Διὰ μιᾶς λέξεως ὁ Ἀγγλος ἀνέτρεπε καθ' ὅλοκληρίαν οἰκοδόμημα ἐλπίδων, προῶως ἀναλαμψασῶν, ὁ δὲ δυστυχὴς ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἤρχισε νὰ φοβῆται, ὅτι διέπραξε νέαν ἀνοησίαν, ἀπατηθεὶς καὶ δευτέραν φορὰν.

Ἐπειράθη κατὰ πρῶτον νὰ πείσῃ ἑαυτὸν ὅτι ὁ Ἀγγλος ἐψεύδετο, ἀλλ' ἡ ἀπάντησις ἦτο τόσῳ φυσικῇ, ἡ περιγραφή τοῦ ἱματισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν μαλακὸν πῖλον τόσῳ σαφῇ, ὥστε δὲν ὑπῆρχε σχεδὸν μέσον ἵνα διαμφισβητηθῇ ἡ φιλαλήθεια τοῦ κακούργου τούτου.

Ἐκτὸς τούτου, ὅτε ὁ λωποδύτης ἔμαθε περὶ τινος κατηγορεῖτο, ἀμέσως ἀνέκτησε τὸ θάρρος του, καὶ αὐτός, ὅστις ἐφάνη τόσον τεταραγμένος προτοῦ τῷ γνωστοποιήσῃ τὸ προσεκτόμενον αὐτῷ ἐγκλημα, ἐφαίνετο πολὺ ἥρεμος, ἀφ' ὅτου ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἐξηγήθη σαφῶς.

Ἀναμφιβόλως, ὁ πανοῦργος εἶχεν ἐπιβεβαρυνμένην τὴν συνειδήσιν του διὰ πολλῶν ἐγκληματικῶν πράξεων, καὶ διηρωτᾶτο μετ' ἀνησυχίας ποία ἦτο ἡ προσεκτομένη αὐτῷ, τῶρα ὅμως, ὅτε ἐγνώριζεν αὐτὴν, ἡ κατηγορία οὐδόλως τὸν ἐπτόει, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Ἐξ ἄλλου, δύναται τις νὰ εἶνε ἐπιτήδειος κλέπτης, δὲν δύναται ὅμως νὰ ἐφευρίσκη τόσον εὐκόλως καὶ τόσον ταχέως εὐλογοφανὲς ψεῦδος.

Ἐν τούτοις, ὁ Πιεδούσης δὲν ἐθεώρη

σεν ἐαυτὸν ἡττηθέντα, καὶ ἐπαναλαβὼν τὴν ἀνάκρισίν του,

— Παιδί μου, εἶπε προσποιούμενος ἀδικοφρίαν, θέλεις νὰ μὲ κάμης νὰ πιστεύσω τὸ παιγνίδι σου, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν περνᾷ σ' ἐμέ. Λέγεις ὅτι ἐκλεψες τὸ πορτοφόλι ἀπὸ τὴν τσέπη ἑνὸς κυρίου, ὁ ὁποῖος εἶχε γάντια καστορένια. Πού τὸν ἀπῆντησες αὐτὸν τὸν κύριον, ποῦ ἐνθυμεῖσαι τόσον καλὰ τὰ χαρακτηριστικά του;

— Εἰς τὴν γραμμὴν, ἐμπρὸς 'ς τὴν Μόργα, ἀπῆντησεν ὁ "Αγγλος, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ.

— Τότε λοιπόν, δὲν εἶνε πολὺ ὥρα ποῦ ἔκαμες τὴν δουλειά.

— Πέντε λεπτὰ πρὶν μὲ πιάσουν οἱ κλητῆρες.

— "Ελα, ἐξακολούθησε τὴν ἱστορίαν σου, εἶπε μεθ' ὕφους ἀπλοῦκοῦ ὁ Πιεδούσης, ὅστις ἐν τούτοις ἐπνίγετο ἐκ τῆς ὀργῆς.

"Ὅσῳ ὁ αἰχμάλωτος προὔχῳρει εἰς τὰς ἐξηγήσεις του, τόσῳ ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἠσθάνετο τὸ σφάλμα του, καὶ τόσῳ περισσότερον κατηρᾶτο ἐαυτόν. Τὴν φορὰν ταύτην, ὁ "Αγγλος ἐδίστασεν ὀλίγον, ἵσως διότι τῷ ἦτο δυσάρεστον νὰ ὁμολογήσῃ τὰς κλοπὰς του, ἀπῆντησεν ὅμως μετ' ἀξιεπαίνου εἰλικρινείας:

— Παραδέχομαι πῶς ἦλθα 'ς τὸ Παρίσι διὰ νὰ ψάξω ταῖς τσέπαις τῶν ἀφεντάδων, διότι τώρα στὸ Λονδίνον ἡ δουλειὰ δὲν πηγαίνει καλὰ. Ἦλθα σήμερον τὸ πρωὶ μὲ τὸ τραῖνον τῆς Βουλώνης, καὶ δὲν 'πῆγα εἰς κανένα ξενοδοχεῖο, διότι ἐλογάριαζα νὰ φύγω ἀπόψε.

— Αὐτὰ τὰ 'ξεύρομε! διέκοψεν ὁ πράκτωρ μετ' ἀνυπομονησίας. Οἱ "Αγγλοι κλέπται πάντα τὰ ἴδια λέν. "Εξακολούθησε τὸ παραμῦθί σου.

— Λοιπόν! ἐπερπατοῦσα 'ς τὰ βουλεβάρτα καὶ 'ς τὰ Ἠλύσια Πεδία, ἀλλὰ δὲν ἔκαμα μεγάλα πράγματα... δὲν ἦταν κόσμος εἰς τὸν περίπατό ἐξ αἰτίας τοῦ καιροῦ... "Εδιάβασα σὲ μίαν ἐφημερίδα πῶς εἰς τὴν Μόργα ἦτο ἔκθεσις... καὶ ὅτι ὁ καλὸς κόσμος ἐπήγαγε ἐκεῖ, καί.

— Καὶ εἶπες μὲ τὸν νοῦ σου: Νὰ! ἐδῶ 'νε δουλειά!

— Ναί, καὶ ἦλθα ἐδῶ ὅλο ἴσα... ἐδυσχερестήθηκα ὅμως πολὺ... ἤθελα νὰ διαλέξω μιὰ θέσιν μέσα εἰς τὸν κόσμον... ὀπίσω ἀπὸ κυρίαίς ἢ κυρίους καλοφορεμένους... ἀλλὰ οἱ κλητῆρες μὲ ἀνάγκασαν νὰ ἔμβω εἰς τὴν γραμμὴν... καὶ νὰ ἀνακατευθῶ μὲ πτωχοὺς ἀνθρώπους... ἐπειδὴ ἦσαν ἐμπρὸς μου ἕνας καρβουνιάρης μὲ τὴν γυναικὰ του... δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ ψάξῃ καθεὶς 'ς ταῖς τσέπαις των...

— "Ενας καρβουνιάρης! μὲ τὴν γυναικὰ του! ἐσκέπτετο μετ' ἄλλους ὁ Πιεδούσης, ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς δὲν λέγει ψεύματα.

Καὶ ἐπανελάθεν ὑψηλοφώνως:

— Βέβαια δὲν δουλεύεις γιὰ νὰ κλέψῃς μπακίρες. Τότε λοιπόν θὰ ἐψάξῃς κανένα ἀνθρωπο πειὸ χονδρόν;...

— Ναί, ἐκεῖνον ποῦ σοῦ εἶπα, καὶ ὁ ὁποῖος ἦταν μετὰξὺ μὲ τοὺς καρβουνιάρηδες καὶ ἐμέ.

— Καὶ αὐτὸ εἶνε σωστόν, εἶπε καθ' ἐαυτὸν ὁ πράκτωρ, καταπονηθεὶς ἐκ τῆς ἀκριθείας τῶν λεπτομερειῶν τούτων.

— "Ὅλως διόλου στὸ χέρι μου ἐμπρός, ἐξηκολούθησεν ὁ λωποδύτης.

— "Εφαινότου λοιπὸν πλούσιος;

— "Ὅχι πολὺ. "Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸν ἐψάξα καθόλου, γιὰτὶ ἐλογάριαζα πῶς θὰ χάσω τὴν ὥραν μου μ' αὐτόν. Εἶδα ὅμως, ὅτι ἐφοροῦσε γάντια... καὶ αὐτὸ μ' ἐπαρακίνησε.

— Ναί, γάντια ἀπὸ στακτὶ καστόρι, εἶπεν ὁ Πιεδούσης μὲ βεδισμένον μειδίαμα.

— Καὶ ἔπειτα, εἶδα πῶς ἔβαζε συχνὰ τὸ χέρι εἰς τὴν γιανέτα ἐπάνω εἰς τὸ μέρος τοῦ στήθους. Δὲν ἀπατιόμαστε ποτὲ ἐμεῖς 'ς αὐτὴ τὴ χειρονομία... ἡ ὁποία σημαίνει ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχει πορτοφόλι.

— Μὲ τί τρόπον λοιπὸν ἐπροσπάθησες νὰ τοῦ τὸ πάρῃς, ἀφοῦ τὸ ἐφύλαε τόσον καλὰ;

— "Καρτεροῦσα νὰ φθάσουμε εἰς τὸ ὑελωτό... τότε αὐτὸς ἄρχισε νὰ βλέπῃ τὴν σκοτωμένην γυναῖκα... καὶ δὲν ἐφρόντιζε ἄλλο διὰ τὴν τσέπη του... Αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε μοῦ φαίνεται μία κυρία "Ιγγλέζα... καὶ αὐτὸς ὁ κύριος ἦταν πολὺ συγκινημένος... ἔκλαιε... ἐκρατοῦσε εἰς τὰ μᾶτια του τὸ μανδύλι του...

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἐσκέπτετο ὁ Πιεδούσης.

— Τότε ὠφελήθηκα ἀπὸ τὴν περίστασιν... καὶ ἐπῆρα τὸ μαχαίράκι μου... ποῦ κόβει 'σὰν ξυράφι... καθὼς θὰ βεβιωθῇς ἀν τὸ δοκιμάσης... ἐκοψα τὸ φόρεμα... ἐτραβήξα τὸ πορτοφόλι...

— Καὶ ὁ κύριος δὲν ἐκατάλαβε τίποτε;

— "ὦ! δὲν ἦταν δυνατόν νὰ τὸ καταλάβῃ, εἶπεν ὁ βαλαντιοτόμος μετὰ μειδιάματος εὐαρεσκείας, διότι ἤξεύρω καλὰ τὴν τέχνην μου. "Αν μὲ ἐπιασαν μὲ τὸ χέρι εἰς τὴν τσέπη τῆς χονδρῆς ἐκείνης γυναικὸς ἔγινε, διότι μ' ἐσπρωξάν... τὴν ἐκούνησα... καὶ ἐφώναξε...

— "Εκείνην τὴν στιγμήν ἦταν κοντὰ σου ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἐκλεψες; ἠρώτησε ζωνρῶς ὁ Πιεδούσης.

— "ὦ! ὄχι. "Αφοῦ ἐβγήκαμε ἔξω, αὐτὸς ἐπῆρε τὸ δρόμο ἀριστερὰ καὶ ἐγὼ δεξιὰ... διότι, καταλαμβάνεις, δὲν ἐπιθυμοῦσα τὴν συντροφιά του... "Ἦμουν τόσον βελαστικός ποῦ δὲν εἶδα τί εἶχε μέσα εἰς τὸ πορτοφόλι.

— "Επῆρε τὸ δρόμο ἀριστερὰ, ἐπιθύρυσεν ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθον οἱ δύο κλητῆρες, λέγοντες ὅτι οὐδὲν παρόντων ἐγένετο, καὶ ὅτι τὸ πλῆθος διελύθη. "Ἡ ἐμφάνισίς των ἐπενήργησε παραδόξως ἐπὶ τοῦ Πιεδούσης.

"Ἡγεῖρε τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶπεν αὐτοῖς διὰ φωνῆς πνιγνῆς:

— Πηγαίνετε αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον ἴσα

εἰς τὸ κρατητήριον, καὶ παρακαλέσετε ἀπὸ μέρους μου τὸν δεσμοφύλακα νὰ τὸν βάλῃ εἰς ἕνα δωμάτιον ἰδιαιτέρον ἕως αὐρίου τὸ πρωὶ... ἀπὸ μέρους τοῦ 29... εἶνε ὁ ἀριθμὸς μου εἰς τὴν διεύθυνσιν.

— Μείνετε ἡσυχῶς καὶ θὰ τὸν συστήσωμε.

— Διὰ νὰ κάμετε γρήγορα πάρετε ἕνα ἀμάξι καὶ τὸ πληρώνουν εἰς τὸ κρατητήριον.

Οἱ δύο κλητῆρες ὤθησαν τὸν "Αγγλον πρὸς τὴν θύραν. Τῷ εἶχον λύσει τοὺς πόδας ἵνα δύναται νὰ βαδίζῃ. "Ἠκολούθησεν αὐτοὺς ἄνευ ἀντιστάσεως καὶ εἰσερχόμενος ἀπύθυνε πρὸς τὸν Πιεδούσῃ τὸν ἀποχαιρετισμὸν τούτον, δι' οὗ κατεφαίνετο ἀρκούντως ὅτι εἶχεν ἐπανακτῆσει ἅπασαν τὴν ψυχραιμίαν αὐτοῦ:

— Εὐγενῆ κύριε, σοῦ ἔδωσα ὅλαις ταῖς πληροφορίαις ποῦ μοῦ ἐζήτησες. "Εχω ταῖς ἐλπίδαίς μου ἐπάνω σου.

Μόλις ἐξῆλθε, καὶ ὁ Πιεδούσης λαμβάνων ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν σύντροφόν του, εἶπεν αὐτῷ:

— "Ἠξεύρεις τί ἐκάμαμε;

— Τί ἔπαθες; ἠρώτησεν ἐκπληκτὸς ὁ Πήγασος.

— "Αφήσαμε νὰ μᾶς φύγῃ ὁ φονέας. Ναί, ὁ φονέας! "Ἦταν αὐτὸς ποῦ σ' ἐστεῖλα νὰ περιμένῃς εἰς τὴν πόρτα... λέγει ἀλήθεια, ὁ φλύαρος αὐτὸς "Αγγλος... καὶ εἶνε ἡ δευτέρα φορὰ ποῦ μοῦ συμβαίνει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα... ἐστάθηκα πολὺ βλάκας νὰ μὴ ὑποπτευθῶ ὅταν εἶδα τὰ καστορένια γάντια του, καὶ τὸ μανδύλι του κολλημένον εἰς τὸ πρόσωπόν του... Σὲ βεβαιῶνω ὅτι ὁ ἀρχηγὸς θὰ διατάξῃ νὰ μὲ καρφώσουν εἰς τὸν τοῖχον καὶ νὰ μὲ τουφεκίσουν εἰς καμμίαν αὐλὴν τῆς ἀστυνομίας... θὰ μοῦ κάμουν ὅ,τι μοῦ ἀξίζει, ἀλλὰ δὲν θὰ λάβουν αὐτὸν τὸν κόπον, διότι ἔχω ἀπόφασιν νὰ πνιγῶ.

— "Ὅχι ἀνοησίαις, γέρω μου, σοῦ τὸ ἐμποδίζω... καὶ ἔπειτα ἂν ὁ ἀνθρωπος ἐφυγε, τί πειράζει;... ἔχεις τὸ πορτοφόλι καὶ τὴν φωτογραφία... ἡ διεύθυνσις τοῦ φωτογράφου πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη ὀπίσω...

— Ναί, τὴν εἶδα... καὶ εἶνε ἀρκετὰ γνωστὸς εἰς τὸ Παρίσι ὁ φωτογράφος... Εἰς ἕνα τέταρτον θὰ εἶμαι εἰς τὸ φωτογραφεῖόν του... ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ μάθω ἀπὸ αὐτὸν τίποτε ἀπολύτως... μία γυναῖκα, ἡ ὁποία πηγαίνει νὰ φωτογραφηθῇ διὰ νὰ χαρίσῃ τὴν εἰκόνα της εἰς τὸν ἐρωμένον της, δὲν λέγει τὸ ὄνομά της... ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη αὐτὴ εἶπε τὸ ὄνομά της, καὶ τὴν διεύθυνσιν της, ἐμὰς αὐτὸ ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρει.

— "Εὰν ὅμως ὁ φωτογράφος εἶδε τὸν ἐρωμένον;

— Βέβαια, αὐτὸ θὰ εἶνε κατὰ τι, ἀλλὰ δὲν θὰ εἶνε ἀρκετόν... καὶ ὅπως μὲ λέν' Πιεδούσῃ, εἶνε βέβαιον ὅτι, ἂν δὲν εὕρω ἄλλο πρᾶγμα μέσα εἰς τὸ πορτοφόλι, θὰ πάρω ὁ ἴδιος τὰ παπούτσια στὸ χέρι.

— "Εχομε ἀκόμη ἐλπίδας, δόξα σοι ὁ Θεός! ἄς ἰδοῦμεν... ἔχει τρία χωρίσματα

αὐτὸ τὸ διαβολο-πορτοφόλι... εἰς τὸ με-
σαῖο ἦτο ἡ φωτογραφία ... κάμε ἐπιθεώ-
ρησι καὶ εἰς τὰ δύο ἄλλα.

Ὁ Πιεδούσης ἠνέφξε τὸ πρῶτον δια-
χώρισμα καὶ εἶπε πάραυτα :

— Χαρτονομίσματα ! Δὲν ἔλειπαν ἄλ-
λα παρ' αὐτά, καὶ εἶνε πάρα βέβαιον πῶς
ὁ λογαριασμός μου εἶνε καμωμένος.

— Διατί ;

— Διότι... νά, εἶμαι ὑποχρεωμένος νά
πάγω ἴσα νά τὰ καταθέσω εἰς τὴν Διεύ-
θυνσιν, καὶ νά διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου
εἰς τὸν ἀρχηγόν. Κύτταξε ! εἶνε πέντε ...
καὶ ὅλα ἀπὸ χίλια φράγκα ... Αὐτὸ εἶνε
μία ἀπόδειξις πῶς ὁ Ἄγγλος δὲν εἶπε
ψεύματα ... οἱ κλέπτει δὲν κρατοῦν ἀ-
πάνω τους παρὰ μόνον τὰ χρήματα ποῦ
ἔκλεψαν εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ...
δὲν εἴμπορῶ νά κρατήσω αὐτὰ τὰ παλη-
όχρῳα μῆτε ὡς αὐρίον ... Φθάνει πῶς θὰ
'ποῦν ὅτι εἶμαι ἕνας βλάκας, ἀλλὰ δὲν θέ-
λω νά περάσω καὶ διὰ κλέπτει.

— Πάγαινε λοιπὸν νά τὰ καταθέσῃς,
καὶ ἂς μὴ κάνωμε πλέον λόγο.

— Λοιπὸν δὲν καταλαμβάνεις πῶς ἂν
εἶχα καιρὸν δύο ἡμέραις μόνον, χωρὶς νά
εἶμαι ὑποχρεωμένος νά δώσω λογαρια-
σμόν, θὰ εἶχα ἀκόμη ἐλπίδας νά τσακώ-
σω τὸν φονέα !.. Ὁρκίσθηκα πῶς θὰ τὸν
εὕρω, καὶ ὅτι θὰ ἔχω τὴν ἀμοιβὴν καὶ
τὴν τιμὴν ... καὶ ὅλα ... ἐνῷ τώρα ...

Καθ' ὃν χρόνον ἐξέφραζεν οὕτω τὴν ἀ-
πελπισίαν του, ὁ Πιεδούσης ἠνέφξε τὸ
τρίτον διαχώρισμα τοῦ χαρτοφυλακίου,
ἐξ οὗ ἐξήγαγε χάρτην, ἐφ' οὗ μόλις ἐρι-
ριψε τὸ βλέμμα, ἀνέκραξε :

— Μία διεύθυνσις !... δύο ὀνόματα !...
"Α ! δὲν θὰ πλαγιάσω ἀπόψε εἰς τὸ πο-
τάμι, καὶ τὰ μικρὰ θὰ γείνουν πλούσια...
"Ελα, γέρω μου, ἔλα κρατῶ ἕνα ἀοφλέ-
στατο μέσον. ... αὐρίον, ὁ ἀρχηγός θὰ μ'
εὐχαριστήσῃ, διότι δὲν τοῦ ἐπῆγα τὰ χρή-
ματα.

Καὶ σύρων τὸν σύντροφόν του, ὁ Πιε-
δούσης ἐξῆλθε χωρὶς νά φροντίσῃ ν' ἀπο-
χαιρετίσῃ τὸν γραφέα, ὅστις δὲν εἶχεν
εἰσέτι ἐπανελθεῖ.

— Βέβαια, εἶνε τρελλός, ἐψιθύρουν ὁ
Πήγας.

ΚΗ'

Οἱ ἀθῶοι ἔρωτες εἶνε ὅπως οἱ εὐτυχεῖς
λαοί, δὲν ἔχουσιν ἱστορίαν.

Ἀπότον ὁ Λουδοβίκος Λεκόντ ἠγάπα
τὴν Θηρεσίαν Λεκόντ, ἡ καταιγὶς δὲν ἐνέ-
σκηψεν ἵνα διαταράξῃ τὸν ἡμερον βίον τῶν
δύο εὐδαιμονίων τούτων μνηστήρων, οὐδὲν
νέφος ἐπεσκίασεν, ἔστω καὶ πρὸς στιγ-
μὴν, τὴν ἀναλλοίωτον εὐδαιμονίαν των.

Ὁ ὀρίζων αὐτῶν ἦτο πάντοτε αἶθριος.

Ἐπῆρχοντο μάλιστα ἡμέραι, καθ' ἃς ὁ
υἱὸς τοῦ μεγαλειτέρου ἀστυνομικοῦ ἀνι-
χνευτοῦ τῆς ἐποχῆς μας ἐλυπεῖτο σχε-
δόν, διότι δὲν εἶχε νά ὑπερνηκίῃ περισ-
σότερα προσκόμματα, ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν
χεῖρα τῆς Θηρεσίας.

Εἶχον συναντηθῇ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, οὐχὶ
ἐν μιᾷ τῶν συναναστροφῶν ἐκείνων, ἐν αἷς

ἐκατομμυριοῦχος τις συγκεντρῶι τὰς ἐξο-
χότητας τῶν δύο ἡμισφαίριων, ἀλλ' ἐν τῇ
συναναστροφῇ κοινῶν φίλων, ἔνθα ἀμφό-
τεροι εὐρίσκοντο ἐν ἀνέσει.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἤρρεσεν ὁ εἰς πρὸς τὸν
ἄλλον, ὁ δὲ πρῶτος ἀντίχορος ἀπεφάσισε
περὶ τῆς τύχης αὐτῶν.

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἡ Θηρεσία ὠμολόγει
εἰς τὴν μητέρα της ὅτι ὁ ὑψηλός καὶ με-
λαγχροινὸς νεανίας, ὅστις τρεῖς τὴν προ-
σεκάλεσεν εἰς χορόν, τῇ ἤρρεσε πολὺ περισ-
σότερον τῶν δύο ὑποψηφίων μνηστήρων,
οἵτινες ἔλαβον τὴν ἀδειαν νά τὴν περι-
ποιῶνται, εἰς εὐγενὲς τοῦ Ποατοῦ, καὶ εἰς
ἔμπορος τῆς ὁδοῦ Σαντιέ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Λουδοβίκος αὐτός, ἐπο-
ρεύθη ἀμέσως τὴν ἐπαύριον, ν' ἀφυπνίσῃ
τὸν πατέρα του, τὴν ἐβδόμην ὥραν τῆς
πρωῆας, ὅπως τὸν καθικετεύσῃ νά λάβῃ
πληροφορίας περὶ τῆς χορευτρίας του τῆς
προτεραιίας, καὶ ὅπως τῷ ὁμολογήσῃ, ὅτι
οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς θελκτικῆς ταύ-
της νεάνιδος κατέκτησαν τὴν καρδίαν του.
Προσέθεσε μάλιστα ὅτι ἐὰν τὸν ἐδέχετο
διὰ σύζυγον, ἦτο ἔτοιμος νά ἐγκαταλείψῃ
τὸν ἄγαμον βίον.

Ὁ γέρον Λεκόντ ἐγνώριζε τὰ καθέκα-
στα πολλῶν Παρισινῶν οἰκογενειῶν, καὶ
συνεπῶς δὲν ἔλαβεν ἀνάγκην νά σπεύσῃ
ἵνα ζητήσῃ πληροφορίας, διότι ἐγνώριζε
κάλιστα τὴν ἐντιμὸν καὶ πλούσιαν οἰκο-
γένειαν Λεκόντ. Ἐχάρη ὑπερβαλλόντως
βλέπων τὸν υἱὸν του δίδοντα, ὅπως λέ-
γουσι, τέλος, διότι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὠ-
νειροπόλοι νά ἴδῃ αὐτὸν εἰσερχόμενον ἐν-
τίμως ἐν τῇ σεβαστῇ καὶ πλούσιᾳ ἐκείνῃ
τάξει τῶν πολιτῶν, ἥτις πρὸ αἰῶνων κυ-
βερνᾷ τὴν Γαλλίαν, καίτοι παραπονου-
μένη ὅτι κυβερνᾶται.

"Ὅθεν ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν
σκοπόν, δηλὰ δὴ παρουσιάσθη ἄνευ περι-
στροφῶν τῇ κυρίᾳ Λεκόντ, ἵνα εἴπῃ αὐτῇ
ὅτι ὁ Λουδοβίκος ἐλάτρευε τὴν Θηρεσίαν,
ὅτι ὁ Λουδοβίκος θὰ εἶχεν ἐξακοσίας χι-
λιάδας φράγκων κληρονομίαν μετὰ τὸν
θάνατον αὐτοῦ καὶ ὅτι θὰ τῷ παρεχώρει
τὸ ἥμισυ τῆς κληρονομίας ταύτης ἐκ
προκατάβολῆς ἵνα συνδράμῃ τὸν νεανίαν
νά συστήσῃ τὸν οἶκόν του.

Ἡ δεσποινὶς ὅμως Λεκόντ εἶχεν ἥμισυ
ἐκατομμύριον πρῶτα, καὶ ἐν ἐκατομμύ-
ριον μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς της.
Ὁ γάμος οὗτος βεβαίως ἦτο συμφερότε-
ρος διὰ τὸν κύριον Λεκόντ υἱόν, ἢ διὰ τὸν
κύριον δὲ Γεντιλῆ, διότι ὁ Λουδοβίκος ἔρ-
ριπτεν εὐχαρίστως εἰς κόρακας τὸ πατρω-
νυμικὸν ὄνομα του.

Κατὰ βῆθος, ἡ ἀγαθὴ κυρία, εἶχε κα-
ταβελθῇ, ὅτι εὐρὲ διὰ τὴν Θηρεσίαν σύ-
ζυγον, οἷον αὐτὴ ὠνειροπόλοι, διότι καὶ
μητέρας ἔχουσι καὶ αὐτὰ τὸ ἰδανικόν
των, ὁ δὲ Λουδοβίκος δὲ Γεντιλῆ ἦτο ἡ
πραγματοποιήσις τοῦ ἰδανικοῦ τῆς χή-
ρας τοῦ τραπέζιτου. Περιπλέον, ὁ κύριος
Λεκόντ, διπλωμάτης ἐξ ἐπαγγέλματος,
κτωρθώσε, διὰ τῆς εἰλικρινείας καὶ τῆς
ἀγαθότητός του, νά κατακτήσῃ τὴν ἀγά-
πην καὶ τὴν ὑπόληψιν τῆς ἐντίμου καὶ
ἀπλῆς ταύτης κυρίας.

Τὰ πάντα λοιπὸν ἀπέβησαν κατ' εὐ-
χὴν.

Τὸ χρηματικὸν ζήτημα ἐκανονίσθη εὐ-
κόλως, καὶ τρεῖς ἐβδομάδας μετὰ τὴν
πρώτην συνάντησίν των, ἡ Θηρεσία καὶ ὁ
Λουδοβίκος, τοῦ λοιποῦ μεμνηστευμένοι,
εἶχον τὴν ἀδειαν νά λατρεύωνται καὶ νά
τὸ ὁμολογῇ ὁ εἰς πρὸς τὸν ἕτερον, μέχρις
οὐ φθάσῃ ἡ εὐτυχὴς τοῦ γάμου ἡμέρα,
ὁρισθεῖσα διὰ τὴν τρίτην τῆς πρώτης ἐ-
βδομάδος τοῦ Φεβρουαρίου.

Τῆς ἐλευθερίας ταύτης ἔκαμον μεγά-
λην χρῆσιν. Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ὁ ἐρω-
τύλος ἔτρεχεν εἰς Βουλώνην, ὅπου ἡ πα-
ροψὶς τοῦ ἦτο τεθειμένη ἐν τῇ τραπέζῃ
τῆς κυρίας Λεκόντ, ἐδείπνει μετὰ τῆς μη-
τρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς, διήρχετο τὴν ἐ-
σπέραν τοῦ ἐν τῇ συναναστροφῇ τῆς Θη-
ρεσίας, ἥς ἤρατο ἐμμανῶς, καὶ ἀπεσύρετο
τὴν δεκάτην τῆς ἐσπέρας.

Ἡ χήρα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύ-
γου της, ἐκράτησεν εἰς Παρισίους μικρὸν
οἶκημα, καὶ κατέστησε μόνην κατοικίαν
τῆς τὴν ὠραίαν ἰδιοκτησίαν. ἦν ὁ τρα-
πέζιτης εἶχεν ἀγοράσει ἐν ἔτος πρὸ τοῦ
πολέμου. Ἡῦχετο μάλιστα, χωρὶς ἐν τού-
τοις νά τὸ ἀπαιτῇ, ὅπως οἱ μελλονύμφοι
συγκατανεύσωσι καὶ κατοικήσωσιν ἐκεῖ,
διότι αὕτη ἔτρεφεν ἔρωτα διὰ τὴν ἐξο-
χὴν, ἐπεθύμει δὲ νά συμμερισθῶσι τοῦτον
καὶ οἱ μελλονύμφοι.

Ὁ κύριος Λεκόντ ἤρχετο καθ' ἐκάστην
Κυριακὴν, καὶ ὅτε παρουσιαζέτο παρεδέ-
χετο ἵνα οἱ θάλαμηπόλοι ἀναγγέλλωσι
τὸν κύριον δὲ Γεντιλῆ.

Ἦτο ἔτοιμος νά κάμῃ μεγαλειτέρας
ἔτι ὑποχωρήσεις πρὸς τὴν ἀθῶαν κενοδο-
ξίαν τῆς κυρίας Λεκόντ, καθότι, διὰ πολ-
λοὺς λόγους, ὁ γάμος οὗτος ἐπλήρου ἀ-
πάσας τὰς εὐχὰς αὐτοῦ.

Ὁ γέρον ἀστυνομικὸς ἀνιχνευτής, ἀφό-
του ὁ Θεὸς ἐδωρήσατο αὐτῷ υἱόν, ἐσπού-
δαζε τὸν χαρακτῆρα τοῦ προσφιλοῦς του,
τοῦ υἱοῦ, ὅστις ἦτο ἡ μόνη ἐλπίς του, ἡ
παρηγορία του, ἡ ζωὴ του. Καὶ ἐσπούδα-
ζεν αὐτὸν ὅπως ἐσπούδαζε ποινικὴν δικο-
γραφίαν, ἀπαθῶς, ἀμερολήπτως, καὶ διὰ
τοῦ διορατικοῦ ἐκείνου, δι' οὗ ἡ φύσις ἐ-
προίκισεν αὐτόν. Ὁ προορισμός τοῦ ἀνε-
ρευνητοῦ τούτου ἦτο νά διασαφηνίσῃ τὰ
πάντα, ὅπως ἔλεγεν, εἰς τὴν εὐδαιμόνα
ἐποχὴν του. Διεσαφηνίσεν τὸν χαρακτῆρα
τοῦ υἱοῦ του, καὶ ἀνεγνώρισεν ἐν αὐτῷ,
ἐκ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, φύσιν ζωη-
ράν, συνάμα δὲ καὶ συνεσταλμένην.

Ὁ Λουδοβίκος εἶχε καταστῇ σοβαρὸς
καὶ σύννους, ἀλλ' εἶχε γεννηθῇ ἐκπαθὴς
καὶ βίαιος. Ἡ ἰδιοσυγκρασία του οὐδό-
λως συνεφώνει πρὸς τὸ λογικόν του, ἡ δὲ
ἀνατροφή κατέστησεν αὐτὸν ἄνδρα σώ-
φρονα, φιλόπονον, ἀπαθῆ μάλιστα, τοῦ-
λάχιστον κατ' ἐπιφάνειαν.

Πολὺ ἐνωρίς εἶχεν ἀπομακρυνθῇ τῶν
ἡδονῶν τῆς νεότητος, οἱ δὲ σύντρο-
φοι τῆς πρώτης αὐτοῦ νεανικῆς ἡλικίας
οὐδέποτε ἐγνώρισαν τὰς ἐρωμένας του.

Ἡ ἀποχὴ αὐτῇ, ἥτις θὰ θέλγε πα-
τέρα ἦτον διορατικόν, ἀνησύχει σπου-
δαιῶς τὸν κύριον Λεκόντ.

Ἐγνώριζεν ἐκ πείρας, ὅτι τὸ ὑπὸ τὴν τέφραν κοιμώμενον πῦρ, ἀνάπτει καταστρεπτικὰς πυρκαϊάς, καὶ ὅτι ἡ πυρῖτις, ὅταν ἐκπυρσοκροτῇ, προξενεῖ τοσοῦτον μεγαλειτέρας καταστροφῆς ὥσθ περισσώτερον εἶνε πεπιεσμένη. Ἐφοβεῖτο ἐκρήξεις, καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον.

Εἰς ἡλικίαν δέκα ἔξ ἐτῶν, ὁ Λουδοβίκος, μαθητὴς οἰκοτροφείου τινὸς ἐν Λονδίῳ, ὀλίγου δεῖν ν' ἀρπάσῃ δωδεκαετὴ νεάνιδα, θυγατέρα ἐκμισθωτοῦ τινος τῶν περιχώρων, ὁ δὲ κύριος Λεκὸν εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀποστείλῃ τὸν θερμὸν τοῦτον μαθητὴν τοῦ Λυκείου, ὅπως περατώσῃ τὰς σπουδὰς αὐτοῦ εἰς τὴν ψυχρὰν Γερμανίαν.

Ἐκεῖ συνέβησαν χεῖρονα.

Ὁ χειραφετηθεὶς νεανίας συνέλαβε διὰ νέαν τινὰ πάθος σφοδρόν, ὅπερ ἡδύνατο νὰ ἔχῃ δυσάρεστα ἀποτελέσματα, ἂν ὁ πατὴρ του δὲν παρενέβαινεν ἐγκρίτως.

Ἐπανελθὼν εἰς Γαλλίαν, ὁ Λουδοβίκος κατηνύασθη. Εἶχε τελειώσει τὰ νομικὰ καὶ τὴν κεκανονισμένην φοίτησιν εἰς τὰ Δικαστήρια, χωρὶς νὰ τραυθῇ ἡ καρδιά του, καὶ διῆγε βίον παραδειγματικόν.

Ὁ πατὴρ ὅμως ἐφοβεῖτο πάντοτε μήπως νέα τρικυμία ἀνατρέψῃ αἰφνης τὸν ἥρεμον τοῦτον βίον. Ἀντὶ δὲ τῆς προσδοκωμένης τρικυμίας ἐγείρεται αἰφνης ζέφυρος τερπνὸς ἵνα ὀδηγήσῃ εὐτυχῶς τὸν νεανίαν εἰς τὸν λιμένα τοῦ γάμου. Ὁ γέρον Λεκὸν δὲν ἐζήτει ἄλλο τι παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ κλίσις, ἣν ὁ Λουδοβίκος ἡσθάνετο διὰ τὴν Θηρεσίαν, ἦτο ζωηροτάτη. Ὅτε τὸ πρῶτον εἶδεν αὐτὴν, ἡσθάνθη τὸ κεκρυνοβόλημα ἐκεῖνο, περὶ οὗ ἀναφέρουσι συγχάκις οἱ μυθιστοριογράφοι, καὶ ὅπερ σπανίως πλῆττει τὰς καρδίας κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον τῆς θετικότητος. Ἐπὶ ἀφάρων αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν της, ἀφοῦ ἐχόρευσε μετ' αὐτῆς, ὠρκίζετο καθ' ἑαυτὸν ὅτι θὰ τὴν ἐνυμφεύετο.

Μὴν καθημερινῆς λατρείας ἐπηύξησε τὸ πάθος τοῦ βιαιοτέρου τῶν ἐραστῶν. Διὰ τὴν Θηρεσίαν μόνον ἔζη καὶ αἱ ὥραις διήνυε μακρὰν αὐτῆς τῷ ἐφαινοντο ἀφόρητοι.

Ἐν τούτοις, ὦφειλε, καὶ τοὶ ἄκων, ν' ἀρκῆται εἰς τὰς ἐσπερίδας, ἃς ἐπέτρεπον αὐτῷ νὰ διέρχεται ἐν τῇ ἐν Βουλώνῃ ἐξοικητῇ οἰκίᾳ, νὰ ἐνασχολῆται δ' ἐπίσης καὶ εἰς τὰς μυρίας ἐκεῖνας φροντίδας, ἃς προσεχῆς γάμος ἐπιβάλλει εἰς μελλόνυμφον. Ὁ ἔρως δὲν ἀπαλλάσσει τινὰ ν' ἀγοράσῃ γαμήλια δῶρα, οὐδὲ νὰ προβῇ εἰς τὴν διάλυσιν τοῦ ἀγάμου βίου του.

Τὸ παρελθὼν τοῦ Λουδοβίκου δὲν ἦτο δύσκολον νὰ κανονισθῇ, διότι οὐδεμίαν τορινὴν σχέσιν του ἐγνώριζον, αἱ δὲ νεανικαὶ παραφοραὶ του ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ εἶχον πρό πολλοῦ λησμονηθῇ. Εἶχεν ἐν τούτοις ἐνίοτε στιγμὰς ζοφώδους μελαγχολίας, ἣν ὅμως διασκεδάζεν ἀμέσως ἐν τῆς Θηρεσίας μειδίαμα, μίαν δ' ἐσπέραν, ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν Κυριακὴν, καθ' ἣν ὁ γέρον Λεκὸν ἡρνήθη κατηγο-

ρηματικῶς νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἀρχαῖον ἐπάγγελμα του, ὁ μνηστήρ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Λεκόντ με φυσιογνωμίαν ἀκούοντως περιφροντι. Τὸ δεῖπνον ὁμῶς ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν εὐθυμίαν του, ἅμα δ' ἐγερθεὶς τῆς τραπέζης, εὐρέθη καθήμενος παρὰ τὴν γωνίαν τῆς ἐστίας, ἀντικρυ τῆς ὥραιας δεσποινίδος, ἣν ἐλάτρευε καὶ κατέστη ὁ τρυφερώτερος καὶ εὐθυμώτερος τῶν μνηστέρων.

Ἴνα μὴ στενοχωρῇ τὰ τέκνα αὐτῆς, διότι τὸν Λουδοβίκον ἐθεώρει ἤδη ὡς ἴδιον τέκνον, ἡ κυρία Λεκόντ ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδα, καὶ δὲν ἐζήτει ποσῶς ν' ἀκούσῃ τοὺς τρυφεροὺς λόγους, οὓς ἀντήλασσον χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

Ἡ ἀγαθὴ χήρα ἀνεγίνωσκε κατὰ προτίμησιν τὰ διάφορα, ἐξ ὧν ἐν τῇ ἀπέσπασε τὴν ἐξῆς ἐπιφώνησιν :

— "Α! τέλος πάντων!... θ' ἀνακαλύψωσιν ἴσως τὸν αὐτουργὸν τῶν δύο φόνων τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ!

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΔΑΚΗΣ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΤΗ

ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ

Ἰσπανικὸν διήγημα.

[Συνέχεια].

Ἐπειτα αὐτὸς εἶχε καὶ γιαντρίκα γιὰ ταῖς πληγαῖς, ποῦ τοῦ τὰ εἶχαν δώσει αὐτοὶ ποῦ τὰ κατασκευάζουν. Τοῦ εἶχαν μάλιστα κάμει καὶ ἓνα δηλητήριο ἀπὸ κῆτι κακὰ χόρτα, ποῦ τὸ εἶχε πάντα εἰς τὸ δάκτυλό του μέσα εἰς ἓνα δακτυλίδι, γιαντρίκα πάντα, ἔλεγε, ἓνας ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐξουσιάζῃ τὴν ζωὴν του, ἀφοῦ δὲν ἔχει ὅποτε θέλει τὸ μαχαίρι του στὰ χεῖρα. Τὸ μαχαίρι μ'ποροῦν νὰ στὸ πάρουν, ἐνῶ τὸ δακτυλίδι, με μιά κίνησιν τὸ χώνεις στὸ στόμα σου. Τελειώσε.

— "Α! μὰ ἦταν παλληκαρὴς αὐτὸς ὁ Ἀρακὴλ.

Μιὰ μέρα, αὐτὸ τὸ εὐμορφο παλληκαρί, ποῦ τὸ ἀγαποῦσαν ὅλαις, χωρὶς καμμιὰ ν' ἀγαπᾷ, ἀπῆντησε σ' ἓνα πανηγύρι τοῦ Λογιόλα, τὴν δευτέρᾳ τῆς Λαμπρῆς, μιὰ εὐμορφοκοπέλα, καὶ τὴν ἐπροσκάλεσε νὰ χορεύουν. Ἦταν ἡ Πέπα Σεγγαρέ. Ἐξέρτε, ὁ χορὸς γυρίζῃ πολλαῖς φοραῖς τὰ μυαλὰ τῶν νέων. Οὔτε ὁ Ζουάν, οὔτε ἡ Πέπα ἐξέχασαν τὸν πρῶτό τους χορὸν, οὔτε τὴν μουσικὴν ποῦ τὰς συνώδευε, οὔτε τὸ τραγοῦδι ποῦ τοὺς μεθοῦσε:

Βλέπω ἐν ἄστροις τὰ ψηλὰ

Ποῦ ἄλλο ἂν αὐτὸ δὲν εἶδα.

Μὰ ἂν κυττάξω χαμηλὰ

Βλέπω ἐν ἄλλοι ποῦ χροσώνει.

Κάνει νὰ ρίξῃ μιὰν ἀκτίδα

Καὶ τὴν καρδιά μου τῆς λυώνει.

Ἀπὸ τὴν δευτέρᾳ ἐκείνη τῆς Λαμπρῆς ὁ Ζουάν Ἀρακὴλ, τόσῳ χαρωπὸς πρῶτα, ἔγεινε ἄγριος, λιγόλογος, καὶ ὁ μπάμπας Τιβούρκιος Σεγγαρέ δὲν ἐγέλοῦσε ποτέ.

Καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔκανε ὁ διαβολοέρως.

Καὶ τί ἔρως! Ἀθηθινὸς καὶ ταχὺς ἂν κεραυνός. Πολλαῖς φοραῖς τυχαίνει ἔτσι. Ἐκείνη ὅλο αὐτὸν ὄνειρευότανε καὶ αὐτὸς μόνον αὐτὴν ἐσυλλογίζετο. Ἦταν λυπημένος ἂν κῆπος χωρὶς ἄνθη καὶ ὁ ἔρως τοῦ ἔκανε κακὸ ἂν σκυλί λυσσασμένο. Γιατί; Γιατί δὲν εἶχε λεπτὸ στήν τσέπη του, καὶ ἡ Πέπα ἦτο πλουσία. Ἐπειτα ὁ μπάμπας Τιβούρκιος τῆς εἶπε καθαρὰ πῶς δὲν θὰ τῆς ἔδινε ἄνθρωπο φτωχὸ καὶ χωρὶς δουλειά.

— Μὰ τέλος πάντων, εἶπε κάποτε ὁ Ἀρακὴλ εἰς τὸν μπάμπας Σεγγαρέ, ἡ Πέπα μ' ἀγαπᾷ, μοῦ τὸ εἶπε.

— Καὶ μένα μοῦ τῶπε, ἀπεκρίθη ὁ πατέρας.

— Ἐγὼ τὴν λατρεύω. Τρελαίνομαι. Θὰ σκοτωθῶ ἂν δὲν μοῦ τὴν δώσῃς. Τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ τὴν πάρω γυναικά μου;

— "Ὅ, τι κάνω καὶ γώ; εἶπεν ὁ χωρικός. Νὰ ἐργάζεσαι καὶ νὰ φέρνῃς φαγὶ γιὰ τὰ παιδιὰ. Δὲν ἔφαγα ἐγὼ τὰ νειάτα μου γιὰ νὰ δώσω τὰ χρήματά μου καὶ τὴν κόρη μου σ' ἓνα χορευτὴ μοναχά. Ὅταν ἔλθῃς καὶ μοῦ πῇς ὅτι ἐσύναξες κάποιαν περιουσίαν καὶ πῶς θὰ μ'πορέσῃς κάτι νὰ κάμῃς, τότε θὰ σοῦ δώσω τὴν Πέπα, ἀφοῦ σ' ἀγαπᾷ.

— Καὶ πόσα πρέπει νὰχῶ; ἠρώτησεν ὁ Ζουάν.

— Δύο χιλιάδες δοῦρος. Δηλαδή δέκα χιλιάδες δραχμαῖς κατὰ τὸ σύστημά σας.

— Δύο χιλιάδες δοῦρος, εἶπεν ὁ Ἀρακὴλ κίτρινος. Καὶ ποῦ μ'πορεῖ νὰ ταῦρη κανεῖς;

— Ἐγὼ τὰ εὐρήκα εἰς τὴν γῆ, ἀπεκρίθη ὁ χωρικός. Προσπάθησε καὶ σύ.

Ὁ Τιβούρκιος δὲν ἦταν ἀπὸ κείνους ποῦ ἔχουνε δύο λόγους. Ὁ Ἀρακὴλ δὲν εἶχε λοιπὸν παρὰ νὰ σκοτωθῇ, καθὼς ἐφοβέρισε καὶ τὸν γέρω, ἥ νὰ προσπαθήσῃ νὰ συναζῇ περιουσίαν. Ἡ Πέπα καλὴ κοπέλα δὲν μ'ποροῦσε νὰ παρακούσῃ εἰς τὸν πατέρα της, ἀλλὰ ἐρωτευμένη μαζὺ τοῦ μ'ποροῦσε νὰ τὸν περιμένῃ ὡς ποῦ νὰ κερδίσῃ τὴν προίκα. Καὶ ἅμα τὸν συναντοῦσε κρυφὰ εἶτε καὶ ἐμπρὸς εἰς τὸν πατέρα της κάποτε τὸν ἐβεβαίωνε ὅτι θὰ τὸν ἀγαπᾷ αἰῶνια. Τοῦ εἶχε μάλιστα ὀρκισθῇ, καὶ ὀρκισθῇ εἰς τὸ εὐαγγέλιο ποῦ τῆς ἄφηκε ἡ μητέρα της, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἔπερνε ἄλλον, ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν. Τέτοιος ὄρκος ἀπὸ κοπέλα ὥραία ἂν τὰ ἄσπρα τοῦ οὐρανοῦ, δίνει θάρρος εἰς ἓνα τολμηρόν. Καὶ ἐσυλλογίσθηκε ὁ Ζουάν: «Καλὰ, λοιπὸν θὰ εὐρὼ δύο χιλιάδες δοῦρος. Δὲν ἔξερω πῶς, ἀλλὰ θὰ ταῖς εὐρῶ.»

Ἐλάμει χίλια σχέδια. Καὶ ἔπρεπε νὰ εὐρῇ δύο χιλιάδες δοῦρους, ἐπειδὴ ἡ Πέπα τοῦ εἶπε:

— Ἡ μαζὺ σου αἰῶνια, ἡ με κανένα, Ἀρακὴλ. Θὰ ὑπακούσω ὅμως τὸν πατέρα μου, ἐνόσω ζῇ καὶ θὰ σεβασθῶ τὴν θέλησιν του ἅμα ἀποθάνῃ.

Ἐσκέφθη τότε ὁ Ζουάν νὰ κάμῃ κανένα μεγάλο ταξεῖδι. Τοῦ ἔλεγα πῶς ἐκεῖ μακρὰ εἰς τὴν λαπλάτα, στήν Ἀμερικὴ,